



INKERIN

K I R K K O

1/85/2013

Piispa Aarre Kuukauppi
täytti 60 vuotta

Mennyt ja tuleva leikkauspis-
teessä Länsi-Inkerissä

Ensimmäinen kirkolliskokous
20 vuotta sitten



Hän on kukistanut kuoleman ja tuonut valoon elämän ja katoamattomuuden 2. Tim. 1:10



Kristiina Paananen

Hepr. 12:1-3

Sentähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Ajatelkaa häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne..

INKERIN

KIRKKO

1/85/2013



Lehti on perustettu joulu-
kuussa 1991 suomen- ja
venäjänkielisenä versiona.

Suomenkielinen Inkerin
Kirkko välittää uutisia ja
tietoa kirkon nykypäivästä
suomea puhuville inkeri-
läisille sekä suomalaisille
seurakunnille, järjestöille ja
yksityisille tukijoille.

Tässä numerossa:

3 [Pääkirjoitus](#)

4 60 vuotta täyttänyt piispa Aarre Kuukauppi: Jumalan antamat lahjat tulee olla seurakunnassa käytössä

7 Piispa Kuukaupin syntymäpäiväjuhlat

8 [Inkerin kirkon uutisia](#)

12 Seurakunta pienten ja heikkojen asiassa

14 [Rovastikunnat tutuiksi](#)
Länsi-Inkerin rovastikunta

17 Taivasta kohti matka vie

4 60 vuotta täyttänyt piispa Aarre Kuukauppi: Jumalan antamat lahjat tulee olla seurakunnassa käytössä

18 Serafima Tshernyseva palvelee lapsia ja nuoria

20 [Kirkon aika](#)
Historiallisia tapahtumia 20 vuotta sitten

22 Elokuشافestivaaleilta yllätysvoitto Inkerin kirkon pastorille

23 [Kolumni](#)
Jälkimuisto-perinne

24 Soi kunnia ja kiitos

Pääkirjoitus

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä



Evankeliumissa on voima

Elämme paastonaikaa, edessämme suuri juhlien juhla: Ylösnousemus - Pääsiäinen. Tänä vuonna on varhainen pääsiäinen, vasta vietimme joulua. Sitä vahvemmin tulee eteemme se totuus, ettei ylösnousemusta ilman joulua ja päinvastoin.

Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että Hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot (1. Joh. 3:8). Paastonaika auttakoon meitä ymmärtämään, kuinka suuren työn Herramme teki meidän autuutemme tähden. Miten Kuningas ja Herra otti orjan muodon, alensi itsensä kuolemaan asti. Hän oli kuuliainen ja nöyrä, puhdas karitsa. Hän otti meidän kuormamme, syntimme, sairautemme. Kristus vapautti meidät synnin ja kuoleman vallasta, että me saisimme iloiten tunnustaa: ”Kristus on ylösnoussut! Totisesti ylösnoussut!” Tämä sanoma kaikukoon sydäimestä sydämeen, talosta taloon, kylästä kylään, kaupungista kaupunkiin. Herran käsky ja toivomus oli, että me olisimme Hänen todistajiaan maailman ääriin asti.

Siksi ei saa uskoa, että evankeliumin ja lähetystyön aika on ohi ja tänään muka riittäisi vain aineellinen auttaminen. Maailman loppuun asti Herra on kanssamme ja siunaamassa sitä lähetystyötä, joka vastaa Hänen käskyään. *Lapsukaiset älköön kukaan saako teitä eksyttää. Se, joka vanhurskauden tekee, on vanhurskas, niinkuin hän on vanhurskas. Joka syntiä tekee, se on perkeleestä... (1. Joh. 3:7)*

Nykypäivän ihminen, joka ei enää usko niin kuin kirkko opettaa, joka ei tunne Jumalan sanaa, tietäköön, että kaikki mikä ei ole uskosta Jeesuksen lupaukseen ja käskyyn, on syntiä. Kaikki taas, mikä noudattaa Herran käskyä, on siunaukseksi. Lähetystyössä siunaus on kaksinkertainen: sekä se, joka vie evankeliumia, että se joka sen kuulee, saa siunauksen.

Hiljattain Kelton kirkossa kastettiin nuori mies, joka tuli uskomaan Jeesukseen Kristukseen. Hän valmistui kiinan kielen maisteriksi ja edessä hänellä oli jatko-opinnot Kiinassa. Hän tahtoi lähteä sinne kristittynä, että voisi tunnustaa Herraa kiinalaisille. Hän itse kun tuli Pietariin opiskelemaan Ulan-Udesta, Burjatiasta, ollessaan buddhalainen.

Näin Herra on ihmeellinen. Evankeliumi on voima jokaiselle, joka uskoo pelastukseksi.

Jumalan rauhaa ja iloa
ylösnousemuksen sanomasta!

+ Aarre Kuukauppi

60 vuotta

täyttänyt Inkerin kirkon piispa Aarre Kuukauppi: *“Jumalan antamat lahjat tulee olla seurakunnassa käytössä”*

Piispa Aarre Kuukauppi on kulkenut yhteistä matkaa Inkerin kirkon kanssa reilut kaksi vuosikymmentä. Hän haluaa vaalia kirkossaan herätyskristillistä perinnettä ja vahvistaa lähetystyötä Inkerin kirkon omassa ympäristössä. Tyynenä ja vaatimattomana tunnetun piispan sydäntä lähellä ovat kirkon lapset ja nuoret. Nuoria vastuunkantajia hän rohkaisee: “Virheitä ei tarvitse pelätä.”

Tärkein koulu, mitä koskaan olen käynyt, on se kasvatus ja opastus, mitä äiti antoi kuolemaansa asti. Äiti kasvatti meitä lapsia kristillisessä nöyryydessä ja Jumalan sanan tuntemisessa. Hän istutti meihin myönteisessä mielessä Jumalan pelkoa, kiittelee **Aarre Kuukauppi** äitiään.

Kuukauppien perhe karkotettiin sotavuosina Siperiaan. Sieltä he palasivat Karjalan kautta takaisin kotiseudulle Kelttoon Stalinin kuoleman jälkeen. Kierroksen aikana yksi sisaruksista haudattiin Krasnojarskin alueelle ja lapsista toiseksi nuorin, Aarre, syntyi Petroskoissa 1953.

Armeijan jälkeen Aarre Kuukauppi alkoivat kiinnostaa sukusua suomalaiset juuret. Sitten koitti hengellinen herääminen. Aktiivinen uskovien nuorten joukko kokoontui kodeissa, kunnes viranomaiset antoivat Pushkinin kirkon luterilaiselle seurakunnalle vuonna 1977. Nuoret olivat siinä määrin täynnä intoa ja paloa, että seurakunnassa kehkeytyi kriisi, joka laukaisi kirkon voimakkaan kasvun. Nuoret olivat etunenässä, kun Inkerin kirkko antoi vuonna 1989 Kupanitsan kirkossa julistuksen, jossa se totesi yhä olevansa olemassa.

Taiteilijasta papiksi

Aarre Kuukauppi valmistui Leningradin Taidekorkeakoulusta muotoilijaksi vuonna 1981. Aluksi hän työskenteli graafikkona, myöhemmin suomalaisen rakennusfirman sihteerinä.

Pushkinin kirkossa alkoi joulukuussa 1989 ensimmäinen diakonikurssi rovasti **Leino Hassisen** vetämänä. Aarre Kuukauppi oli yksi “Pushkinin akatemian” suorittaneista, jotka saivat keväällä 1990 pappisdiakonivihkimyksen. Elokuussa 1992 Kuukauppi vihittiin Kupanitsan kirkossa papiksi ja hänestä tuli Inkerin kirkon johtava pastori.

- Kun tuli kutsu papiksi, minulle ei ollut mikään tragedia jättää taiteilijan kutsumusta ja siirtyä uuteen tehtävään. En koe, et-

tä mikään suuri taiteilija kuoli minussa, Kuukauppi nauraa.

Hän löytää jotain yhteistä taiteilijan ja papin työstä; luovuuden. Sitä tarvittiinkin, sillä Inkerin kirkko rakentui kiihkeällä tahdilla.

- Se oli ainutlaatuista aikaa, joka ei tule koskaan enää toistumaan kirkkomme historiassa. Tartuimme iloisesti mihin tahansa asiaan. Ihmiset kirjaimellisesti juoksivat hengellisiin kokouksiin, kuvaa Kuukauppi.

Kirkon hallinnon, toimivien rakenteiden, luominen osoittautui todella vaikeaksi.

- Olimme kaikki aika epäkypsiä. Meillä ei lainkaan ollut käsitystä, miten pitäisi toimia. Olimme eläneet totalitaarisessa järjestelmässä, jossa vuosikymmenien ajan pidimme suomme kiinni. Kun ilmaantui mahdollisuus sanoa mielipiteensä, ihmiset eivät malttaneet kuunnella toisiaan, vaan halusivat - ja haluavat edelleen - sanoa kiivaasti oman mielipiteensä.

Piispan monet haasteet

Aarre Kuukaupista tuli Inkerin kirkon piispa tammikuussa 1996. Piispuus merkitsee hänelle ennen kaikkea hengellistä johtajuutta, ihmisten sytyttämistä sanalla. Leijonanosan ajasta ja voimista vie kuitenkin kirkkopoliittisten suhteiden rakentaminen läntisten ja itäisten kirkkojen kanssa.

- Toisinaan joutuu hyvin ahtaalle, sillä liberalismiin ainekset ovat hyvin suuressa määrin läsnä kirkkopoliitikassa. Rukouksemme on, että Herra antaisi meille viisautta tehdä oikeita päätöksiä ja välttyisimme toimimasta omaatuntoamme vastaan. Joskus tahtoisin polkea jalkaa ja sanoa jyrkästi, mutta on pakko pidättäytyä. Juuri kaikkein vaikeimmilta vaikuttavissa tilanteissa on etsittävä hyväksyttävää ratkaisua.

- Vaikeinta työssäni ovat talouteen liittyvät kysymykset: mis-



Pastori Harri Mötsnik siunasi Alina ja Aarre Kuukaupin avioliiton Pushkinin kirkossa 18.1.1980. Neljästä lapsesta nuorinkin on jo saavuttanut aikuisiän. Aarre Kuukauppi antaa tunnustusta vaimolleen: "Alina on kantanut ansiokkaasti äidin ristiä ja iloa. Hän on hyvin turvallinen sekä äitinä että puolisona. Kotoa on ollut aina hyvä lähtee ja vielä parempi palata."

Piispa ennen ja nyt. Vasemmalla kuvassa piispallisesta huolenpidosta nauttii kirkkotoimiston työntekijöiltä syntymäpäivälahjaksi saatu kissanpentu Musti. Kuva Kristiina Paananen



"Pushkinin nuoret" Keltosavuonna 1975. Vas. Valter Vilkki, Lempi Laukkonen (Husu), Ella Kimmel (Husu), Aarre Kuukauppi, Ira Saukkonen tyttärensä Helin kanssa, Alina Kuukauppi (Parkkinen) ja Ira Kuukauppi. Edessä Paavo Parkkinen.



Aarre Kuukauppi vihittiin papiksi Kupanitsan kirkossa elokuussa 1992. Vas. lääninrovasti Jouko Sihvo, Alina ja Aarre Kuukauppi, pastori Pentti Smeds, pastori Arvo Survo, diakoni Simo Smirnov sekä lääninrovasti Reijo Arkkila.

tä hankkia varat palosammutusjärjestelmään, joka vastaa palokunnan meille esittämiä vaatimuksia; mistä raapia kokoon rahat kirkkorakennuksen remontoimiseksi niiden vaatimusten mukaisesti, joita viranomaiset esittävät. He palauttavat kirkon surullisessa kunnossa ja vaativat meiltä korkealaatuisia restaurointia. Tai neljännesvuosittaiset tilikertomukset - tämä kaikki uuvuttaa, Aarre Kuukauppi huokaa.

Lopulta vaakakupissa painaa enemmän ruohonjuuritason työn hedelmien näkeminen, kun ihmiset tulevat joukolla kirkkoon jouluna tai pääsiäisenä ja seurakunnissa pidetään konfirmaatioita. Se synnyttää piispassa ilontunteen ja halun tehdä työtä.

Kirkko muutoksessa

90 % kirkon perinteisestä luterilaisesta väestä on muuttanut Suomeen. Heidän tilalleen tulee ”nuoria luterilaisia”, joille moni asia on uutta. Piispa Kuukauppi huomauttaa, että toisaalta myös he tuovat jotain uutta, ehkä enemmän missionaarista näkökulmaa kirkolliseen elämään.

- Meidän on tultava vielä avoimemmiksi kirkon lähetysteh-

tävälle ja sosiaaliselle työlle uusien ihmisten parissa. Tässä on omat myönteiset puolensa. Varsin usein traditiot estävät uusien ihmisten pääsemistä kirkon elämään, erityisesti hallintoon. Niinpä siellä, missä tämä muutos on ajoissa huomioitu, työ on yleensä tehokkaampaa. Siellä taas, missä ei vielääkään huomata tilanteen muuttumista, on pelkkiä ongelmia.

Piispa tuomitsee jyrkästi kansallisuusajattelun kirkossa

Kansallisuusajattelu on mitä turmiollisin intohimo, mikä kirkon helmassa voi olla. Ilmiötä selitetään sillä, miten joku on lapsuudessaan tai nuoruudessaan kärsinyt vainoa. Jumalan rakkauten kanssa sillä ei ole mitään tekemistä. Jos ihminen on oppinut tuntemaan Herran hyvyyden, hän ei enää siedä itsessään kaunaa jotakin ihmistä kohtaan. Sen sijaan hän etsii hyvää uskossa ja löytää vastauksia siihen, miksi Herra antaa meille koettelemuksia, joskus jopa todella kovia. Uskoa ilman koettelemuksia ei yksinkertaisesti voi olla.

Inkerin kirkossa käy myös voimakas teologinen keskustelu. Inkeriläistaustainen herätyskristillisyyks vähenee jossain määrin

ja konservatiivinen tunnustuksellisuus kasvaa.

- On pappeja ja seurakuntia, jotka hyvin selvästi haluavat kehittää jumalanpalvelusta ja liturgiasta perinnettä. Toinen teologinen haara tutkii ja vaalii opillista näkemystä. Tähän keskusteluun on syytä paneutua. Herätyskristillisuus on voimavara, jonka varassa Inkerin kirkko on säilynyt vainojen läpi. Sen säilyttämiseksi pitää tehdä työtä.

- Oppia voisi verrata ihmisessä olevaan luurankoon, joka pitää koko kehoa koossa. Sen pitää olla selkeä. On myös tärkeää kiinnittää huomiota tiettyihin käytäntöihin, kuten esimerkiksi yleiseen papputeen. Meidän on vahvistettava maallikoiden kouluttamista ja Raamatun opettamista. Ihmisille on opetettava, että Kristuksen ruumis on monipuolinen, siinä on useita lahjoja. Ei riitä, että vain yksi lahja toimii papin tai saarnaajan välityksellä. Kaikki Jumalan antamat lahjat pitää olla seurakunnassa käytössä, painottaa piispa Kuukauppi.

Tulevaisuuden kysymykset

Piispan haaveena on Inkerin kirkon hengellinen kasvu ja sitä kautta sen aseman ja itsenäisyyden vahvistaminen.

- Viime vuosina lännestä on alkanut kuulua ajatuksia, ettei lähetystyötä enää tarvita, vaan sen voi korvata humanitaarisella työllä. Tämä haastaa meitä paneutumaan kirkon tehtävään julistaa evankeliumia ja kasvattaa omia seurakuntalaisiamme uhraamaan.

Vaikka kiivaimmat rakentamisen vuodet ovat takanapäin, Inkerin kirkossa on katkeamaton ketju uusia rakennusprojekteja myös tulevaisuudessa.

- Meidän oloissamme seurakunnan omasta kokoustilasta riippuu paljon sen kehitys ja tulevaisuus. Se näkyy esimerkiksi Pietarissa Pyhän Marian seurakunnassa samoin kuin Petroskoissa. Kirkkotilojen myötä seurakunnat ovat saaneet ikään kuin uutta voimaa hengittämiseen.

- Inkerin kirkolla on suuri tehtävä Venäjällä ja hyvät työmahdollisuudet, vaikka byrokratia lisääntyy. Virkavalta on ystävällistä ja halukasta kehittämään yhteistyötä kirkon kanssa. Se antaa suuria mahdollisuuksia avoimeen evankelointiin, viedä eteenpäin kirkon sanomaa ja Kristuksen evankeliumia, toteaa Kuukauppi iloiten yhteiskunnassa vallitsevasta vapauden ilmapiiristä.

Eväitä nuoremmille

Piispa Kuukauppi myöntää, että eläkepäivät alkavat siintää mielessä ja tahtia haluaisi jo rauhoittaa.

- On kai luonnollista jossain vaiheessa alkaa tuntea, että olisi hyvä, jos nuorempi ja energisempi ottaisi kapulan, hän myhäilee.

Nuoria vastuunkantajia Inkerin kirkossa jo palveleekin paljon. Heille piispa on isällinen kaitsija, joka antaa tilaa ja mahdollisuuksia toimia.

- Nuorten työntekijöiden tulee oppia keskustelemaan vaikeistakin asioista. Virheiden myöntäminen ja avun pyytäminen on hyvin vaikeaa venäläisille, sitä pitää opettaa. Täällä osataan



Kirkollinen vahvistus jääkiekkokoulu- kalossa. Kuva Lasse kuukauppi

Lapset ja nuoret ovat lähellä piispan sydäntä. Kuvassa piispa Viipurissa sijaitsevan päiväkeskus Dikonin lasten kanssa jumalanpalveluksessa Pyhän Pietarin ja Paavalin kirkossa. Kuva Kristiina Paananen



riidellä ja katkoa välejä poikki, mikä johtaa joskus hyvin vaikeisiin tilanteisiin. Tarvitaan vastuullista toimintaa ja rehellisyyttä itseä kohtaan. Haluan rohkaista erityisesti nuoria työntekijöitä, etteivät he pelkäisi tehdä virheitä, sillä niiden kautta oppii ja kehittyy.

*Teksti: Tanja Paas, Kristiina Paananen
Suomennos: Anu Saari*

“Hengellinen johtaja, jolla on suuri sydän”

Kelton seurakunnan kokkikerholaiset yllättivät piispan ”sydänpullalla” syntymäpäiväjuhlassa. Vas. kerhon vetäjä Nadezda Laptev. Kuva Tuulikki Vilhunen



Nämä sanat lausuttiin 16.2. Kelton kirkossa Inkerin kirkon piispa Aarre Kuukaupin 60-vuotissyntymäpäiväjuhlassa, joka kokosi yhteen sekä suomalaisia että paikallisia ystäviä ja yhteistyökumppaneita. Juhla jatkui 17.2. Pietarin Pyhän Marian kirkossa juhla- jumalanpalveluksella.

Piispa Aarre Kuukauppi muistivat sekä Suomen, Viron että Istanbulin luterilaiset kirkot, suuri joukko suomalaisia yhteistyöjärjestöjä, Suomen Pietarin pääkonsulaatti, Teologinen Instituutti sekä monet muut.

Inkerin Liiton Pietarin osaston johtaja **Wladimir Kokko** muisteli omassa tervehdyksessään yhteistä aikaa keskikoulussa ja Viron kirkon asessori **Tiit Salumäe** 30-vuotista ystävyyttä ja aikaa, jolloin hän hoiti Inkerin kirkon seurakuntaa Pushkinissa 1980-luvun Neuvostoliitossa. Herzenin yliopiston professori **Andrei Grigorenko** kiitteli yhteistyötä Kelton

Teologisen Instituutin kanssa. Suomen Raamattuopiston toiminnanjohtaja **Timo Junkkaala** kiteytti monen suomalaisen tuntemukset:

- Moni Suomen puolella pitää Sinua melkein kuin omana piispanaan.

Sunnuntain juhla- jumalanpalveluksen jälkeen onnittelunsa toivat Pietarin kuvernöörin ja ulkosuhdekomitean edustajat, Leningradin piirin kuvernööri, Valtion uskontotieteellinen museo, muut kristilliset kirkkokunnat, Pietarin hengellinen akatemia sekä Pyhän Marian seurakunta.

Tervehdyksissä tuli esille, miten piispa Kuukaupin työ on heijastunut yhteis-

kuntaan ja kuinka kirkko yhdessä viranomaisten kanssa pyrkii tekemään työtä nuorten hyväksi. Inkerin kirkon kautta monet eri tavoin ajattelevat ihmiset ovat tulleet lähemmäksi toisiaan. Ekumeenisuus on saanut kasvot Aarre Kuukaupissa.

Syntymäpäiväsankarin toiveena oli, että henkilökohtaisten lahjojen sijasta onnittelijat muistaisivat Teologisen Instituutin stipendirahastoa. Lahjoituksia kertyi 24.2. mennessä yhteensä 15 800 euroa.

*Teksti:
Tuulikki Vilhunen/Kristiina Paananen*



Juhla- jumalanpalvelusta vietettiin Pietarin Pyhän Marian kirkossa 17.2. Vas. pastori Jukka Paananen, piispa Aarre Kuukauppi, pastori Mihail Ivanov sekä Viron kirkon asessori Tiit Salumäe. Kuva Kristiina Paananen

Sydämelliset kiitokset kaikille ystävillemme lukuisista muistamisista ja erityisesti suurenmoisesta lahjasta Teologisen Instituutin hyväksi

Aarre Kuukauppi
Inkerin kirkon piispa

Inkerin kirkon uutisia

KIRKKOHALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ

14.12.2012

- Pastori **Aleksei Krongolm** nimetään Karjalan rovastikunnan lääninrovastiksi.

- Juristi **Tujana Petushkejeva** palataan hoitamaan Inkerin kirkon dokumentteja.

- Seurakuntaneuvoston edustaja **Viktor Mutanen** jatkaa Segezan seurakunnan johtajana.

- Pastori **Viktor Vorontsov** jatkaa Tuutarin kirkkoherrana.

- Toimittaja **Tanja Paas** jatkaa Tserkov Ingri -lehden toimittamista.

- Diakoni **Vladimir Jakushov** vihitään pastoriksi Pyhän Marian seurakuntaan Revdaan (Muurmansk).

- **Jevgenija Mihailov** siunataan katekeetaksi Hatsinan seurakuntaan.

- Lähetystyöntekijä **Kai Lappalainen** (SEKL) kutsutaan konsultoimaan Inkerin kirkon venäjän- ja suomenkielisten verkkosivujen uudistamisessa vuoden 2013 loppuun asti.

- Lähetystyöntekijät **Liliann ja Hannu Keskinen** (SEKL) kutsutaan työhön Virolaiseen Pyhän Johanneksen seurakuntaan Pietariin.

- Kirkkohallituksen kokoontumispäivät vuonna 2013 ovat 25.1., 15.3., 24.5., 13.9., 11.10. ja 13.12.

Tiivistä yhteistyötä Viron kirkon kanssa

Ryhmä Viron evankelis-luterilaisesta kirkosta tapasi joulukuussa Pietarissa piispa **Aarre Kuukaupin** sekä tutustui Kelton Teologiseen Instituuttiin ja Pietarissa olevaan virolaiseen Pyhän Johanneksen kirkkoon.

25.01.2013

- Pastori **Olav Pantshu** jatkaa vikaarina vuoden 2015 loppuun saakka.

- Lääninrovasteina jatkavat vuoden 2019 loppuun saakka **Sergei Shanin** (Moskovan rk), **Pavel Krylov** (Länsi-Inkerin rk) ja **Olav Pantshu** (Volgan rk).

- **Konstantin Volkov** vihitään diakoniksi Gurez-Pudgan udmurtialais-venäläiseen Pyhän Pietarin seurakuntaan.

- Pastori **Ville Melanen** (SLEY) nimetään Krasnojarskin Pyhän Kolminaisuuden seurakunnan kirkkoherraksi.

- Lähetystyöntekijät **Mari ja Markus Aitamäki** (SEKL) kutsutaan nuorisotyöhön Siperian rovastikuntaan kolmeksi vuodeksi.

- Lähetystyöntekijät **Kirsti ja Pertti Salonen** kutsutaan nuorisotyöhön Kolpanan Pyhän Pietarin seurakuntaan kolmeksi vuodeksi. Pertti Salonen vihitään diakoniksi.

Piispa Kuukauppi lahjoitti Viron kirkon lähetyskeskuksen johtaja Leevi Reinarulle Inkerin kirkon juhla- ja muistokirjan.

Piispa Kuukaupin ja Viron lähetyskeskuksen johtaja **Leevi Reinaru** keskustelun painopiste oli virolaisessa seurakunnassa, joka hallinnollisesti kuuluu Inkerin kirkon alaisuuteen. Reinaru totesi, että Inkerin kirkolla on tärkeä rooli Pyhän Johanneksen seurakunnan kaitsenassa. Piispa Kuukauppi on seurakunnan kirkkoherra ja Inkerin kirkon pastori käy pitämässä jumalanpalveluksia kahdesti kuussa. Seurakunnalla on toiveissa saada vakinaiset työntekijät vuonna 2013, mistä sekä Kuukauppi että Reinaru iloitsevat.

Viron kirkolla on intressejä myös Siperiassa, missä tietyillä alueilla on vanhaa virolaista asutusta ja yhä edelleen vi-

Musiikki-festivaali soi Kontupohjassa

Kontupohjassa järjestettiin 9.-10.2. neljättä kertaa hengellisen musiikin festivaali Karjalan tasavallan tuella. Avajaiset olivat Taiteiden palatsissa, jossa esiintyi kuoroja Petroskoista, Kontupohjasta ja Karhumäestä. Luterilaisessa kirkossa kuultiin seuraavana päivänä kuoroja ja musiikillisia kokoonpanoja eri tunnustuksellisista ryhmistä.

Inkerin kirkkoa edustivat Kontupohjan ja Petroskoin seurakuntien kuorot. Osanottajien joukossa oli myös esiintyjä ortodoksikirkosta, evankelisen uskon kirkosta sekä adventtikirkosta. Lisäksi esiintyivät lasten kantele-ryhmä ”Pikkurilli” ja käsikellohyt ”Edelweis”.

Oksana Dyba
Suomennos: Kristiina Paananen



ronkieltä puhuvia ihmisiä. Leevi Reinaru kertoi, että Viron kirkolla on suunnitelmassa tukea jollain tavalla Inkerin kirkon käynnissä olevia rakennusprojekteja Siperian virolaisalueilla.

Kristiina Paananen

Diakoniatyön kysymykset esillä Odessassa

Euroopan maiden diakonia- ja sosiaalipalveluja koskeva tapahtuma järjestettiin 16.-19.1. Ukrainan Odessassa. Tapahtuman järjestivät Luterilainen Maailmanliitto sekä tsekkiläinen Kansainvälinen diakonia- ja sosiaalipalveluakatemia ja siihen osallistui 14 Euroopan maata.

Kansainvälisen tapaamisen pääta-

voitteena oli diakoniatyön perusasiakirjan valmistelu. Kyse on eräänlaisesta metodisesta oppikirjasta, joka käsittelee diakonian käytännön kysymyksiä. Yhtenä aiheena oli yhteiskunnan muuttuminen, joka liittyy siirtolaisuuteen ja maastamuuttoon.

- Erityisen mielenkiintoista oli käydä huono-osaisten perheiden lasten päivä-

Inkerin kirkon uutisia

Inkerin kirkon tuoreimmat uutiset

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

keskuksessa. Inkerin kirkolla on vastaavaa työtä Viipurissa Dikoni-keskuksessa, ja kokemusten vaihto on suorastaan välttämätöntä, kertoo Inkerin kirkkoa edustanut diakoniaosaston johtaja **Aleksandra Seliverstova**.

IK
Suomennos: Anitta Lepomaa



Inkerin kirkko sai uusia teologian kandidaatteja

Teologian kandidaattien tutkielmien julkistamistilaisuus järjestettiin Instituutissa 15. helmikuuta.

Opintonsa päätti viisi opiskelijaa: **Valeri Stepanin** (Omsk), **Jelena Hyppönen** (Tihkovitsa), **Jefim Kudrjashov** (Sortavala), **Aleksei Belousov** (Pietari) ja **Mihail Savikin** (Pietari).

Tutkielmissaan opiskelijat käsitelivät mm. globaalia kysymystä kristillisten kirkkokuntien yhdistymisestä, tieteen ja teologian perusteluista uskon-

to -termille ja reformaation edellytysten historiallis-teologista analyysiä.

”Teologian opiskelu ei ole vain älyllistä, vaan myös hengellistä työtä, kun Jumala muovaa kirkon työntekijää”, totesi Instituutin rehtori **Aleksandr Prilutskij** onnitellessaan opiskelijoita. Opiskelijat vahvistivat, että Instituutti ei ole kasvatanut heitä ainoastaan teologisesti, vaan myös hengellisesti. Teologisen koulutuksen päätavoite on siten saavutettu: hioa uskon timantti niin, että se loistaa kaikissa väreissään.

Kandidaateiksi valmistunut Valeri Stepanin aloitti opintonsa joulukuussa 2006 diakoniakursseilla.

Hänellä ei ollut suunnitelmia jatkaa opintoja diakoniakurssin jälkeen, mutta Instituutin silloinen dekaani, nykyinen rehtori Aleksandr Prilutskij, kehotti pyrkimään teologiselle kurssille.

Uudet teologian kandidaatit vasemmalta: Mihail Savikin (Pietari), Jelena Hyppönen (Tihkovitsa), Aleksei Belousov (Pietari), Valeri Stepanin (Omsk) sekä Jefim Kudrjashov (Sortavala)

- Iloitsen siitä, että Jumala on suonut minulle mahdollisuuden opiskella teologiaa. Olen saanut tietoa, jota ilman olisi paljon vaikeampaa selvittää palvelutyönsäni omassa seurakunnassani, toteaa Stepanin, joka on palannut Siperian rovastikunnan vahvistukseksi Omskiin.

Teksti: Natalja Shirjajeva, Valeri Stepanin
Suomennos: Anu Saari, Miina Makkonen
Kuva: Konstantin Sutorius

Siperian seurakunnille uusia toimitiloja

Sajanskin pieni seurakunta Irkutskin alueella vietti viime vuonna monta juhlaa. Viime kesänä **Ivan Pavlovets** vihittiin seurakuntaan diakoniksi. Syksyllä Irkutskin kirkkoherra **Albert Masurenko** vihki seurakunnan vuokraamat tilat. Kokoontumistilat olivat melko huonossa kunnossa. Siperian lääninrovasti **Juha Saari** vauhditti remonttia vieraillessaan Sajanskissa ja niin 17.11.2012 seurakunta sai viettää kastejuhlaa uusituissa tiloissaan.

Minusinskin seurakunnan uudet toimitilat siunattiin käyttöön 17.11.2012. Riemullisessa juhlassa oli väkeä Minusinskista, Krasnojarskista, Karatusasta ja Verhne Sujetukista. Juhla alkoi Verhne Sujetukin puhallinorkesterin soittamalla Enkeli taivaan -virrellä. Seurakunnan kodin siunauksen toimitti Minusinskin kirkkoherra **Vjatseslav Shadrin** yhdessä diakoni **Joose Pitkäsen**, pastori **Ville Melasen** ja pastori **Vitali Lutshagovin** kanssa.

Seurakunta on ollut vuodesta 2007 lähtien kodittomana. Kokoontumispaikaksi on vuokrattu autokoulun ja tyhjillään olevan Internet-kahvilan tiloja. Viimeisen vuoden seurakunta on kokoontunut enimmäkseen Pitkästen lähetystyöntekijäperheen kodissa. Vaihduvan paikan takia ihmisten on ollut vaikea sitoutua seurakunnan toimintaan ja kokea seurakuntaa kodikseen.

Minusinskin seurakunta osti syksyllä 2012 kaupungin keskustasta neljän huoneen asunnon kerrostalon ensimmäisestä kerroksesta. Asunnon muuntaminen seurakunnan käyttöön tehdään kahdessa osassa. Viime syksynä remontoitiin olohuone ja eteinen kirkkosaliksi, johon mahtuu 30-50 ihmistä. Keväällä on vuorossa oman uloskäynnin puhkaiseminen suoraan kadulle ja jäljellä olevien kolmen huoneen uudelleen järjestelyt.

Kiitos esirukoukille, lahjoittajille ja työmiehille!

Juha Saari, Joose ja Johanna Pitkänen

Minusinskin seurakunta Siperian rovastikunnassa sai viime syksynä omat tilat, jotka siunattiin käyttöön marraskuussa



Loppiaisillan konserteilla suuri suosio

Kansainvälinen evankelisen kulttuurin festivaali alkoi 13.1. Pietarin Pyhän Marian kirkossa, jossa esiintyivät Pietarin eri protestanttisten kirkkojen ja seurakuntien kuorot. Avajaiskonsertissa esiintyi kahdeksan kuoroa, joissa oli yhteensä lähes 200 laulajaa.

14.1. konsertin järjestivät Pyhän Marian seurakunnasta urkuri **Marina Väisä** ja pastori **Mihail Ivanov**. Mihail Ivanov esitteli luterilaisen kirkon ainutlaatuisena laulavana kirkkona, jossa kaikki saavat laulaa. Marina Väisä oli koonnut ohjelman, jossa mukana olivat Pyhän Mikailin luterilaisen seurakunnan Credo –kuoron lisäksi Pietarin oopperan johtava solisti, mezzosopraano **Elena Eremeeva**, harvinaista matalaa bassoa laulava basso-profundo **Vladimir Miller** ja trumpettisti **Andrei Medvedev**.

Pyhän Marian seurakunnan pastori Mihail Ivanov kertoo, että konserttisarja on protestanttisten seurakuntien yhteinen ponnistus kutsua ihmisiä Jumalan Sanan kuuloon. Siinä se tuntuu onnistuvan hyvin, sillä Pyhän Marian kirkko oli täynnä sekä 13. että 14. päivän konserteissa. Kahdeksan päivää kestänyt festivaali järjestettiin kahdeksannen kerran ja se päättyi 20.1. saksalaisessa Pietarin ja Paavalin luterilaisessa kirkossa.

Ensimmäisen kerran loppiaisillan konserteja järjestettiin Pietarissa jo vuonna 1817. Hengellisen musiikin konserteja järjestettiin kuitenkin jo Pietari Suuren aikana, mitä Loppiaisilta-konserttisarja nyt uudistaa ja elvyttää.

Tuulikki Vilhunen

Kazanin kirkkohanke etenee lähes aikataulussa

Uralin rovastikuntaan kuuluvan Kazanin seurakunnan kirkon rakentaminen käynnistyi alkuhankaluuksien jälkeen lokakuussa 2012, jolloin töiden hidasteena ollut kaasuputki saatiin siirrettyä toiseen paikkaan. Urakoitsija on selviytynyt haastavasta tehtävästä erittäin hyvin. Työt ovat olleet pysähdyksissä vain yli -18 asteen pakkasilla yhteensä noin kymmenen päivää.

Projekti jakautuu kahteen osaan. Nyt meneillä olevaan ensimmäiseen vaiheeseen kuuluu seurakuntasiiven rakentaminen vanhan kirkkorakennuksen taakse. Vesikatto valmistuu maaliskuun loppuun mennessä, minkä jälkeen alkavat sisätyöt. Kun siipiosa saadaan valmiiksi elokuussa, jumalanpalvelukset siirtyvät sinne.

Syyskuussa aloitetaan nykyisen kirkkorakennuksen purkaminen ja maan-

Etualalla vanha, purettava kirkkorakennus, jonka paikalle tulee uusi kirkkosali. Taustalla kohoaa seurakuntasiipi, joka myöhemmin yhdistetään saliin.

siirtotyöt toista vaihetta eli uuden kirkkosalin rakentamista varten. Tavoitteena on saada sali valmiiksi syyskuussa 2014. Seurakuntasiipi ja kirkkosali tulevat olemaan valmiina yksi yhtenäinen rakennus.

Jorma Laine



TESTAMENTTEJA INKERIN KIRKOLLE

Inkerin kirkko on vastaanottanut Suomesta kaksi testamenttia. Joulukuussa 2012 ja tammikuussa 2013 saadut testamentit on osoitettu kirkkojen rakennusprojekteihin.

IK

”Puolimatkan koti” tuhoutui tulipalossa Novosibirskissä

Inkerin kirkolle kuuluva ”Puolimatkan koti”, jossa on asunut juuri vankilasta vapautuvia miehiä ja naisia, paloi maan tasalle 6.-7.2. välisenä yönä. Palon sytty-

missyynä pidetään sähköjohdoissa tapahtunutta oikosulkua. Talon kaikki kymmenen asukasta pelastui liekeistä, mutta menetti kaiken omaisuutensa. Asukkaat ovat tällä hetkellä Novosibirskin kirkolla.

Vankilatyöstä vastaava Novosibirskin seurakunnan pastori **Slava Ostanin** on viimeisen vuoden aikana tehnyt suuren työn toimitilan hankkimiseksi ja kunnostamiseksi. Tilat siunattiin käyttöön viime marraskuussa.

Talo oli vakuutettu täydestä arvosta, mutta vakuutuskorvausprosessi tulee kestämään pitkään. Lähitulevaisuudessa pohditaan, etsitäänkö myytävänä oleva talo vai lähdetäänkö nykyiselle tontille rakentamaan kokonaan uutta rakennusta. Tulipalo on kova takaisku Inkerin kirkon ja Siperian rovastikunnan koko työn tulevaisuuden kannalta. Esirukouksia ja taloudellista apua tarvitaan kipeästi.

Juha Saari



Vapautuvien vankien keskus paloi maan tasalle Novosibirskissä.



Seurakunta pienten ja heikkojen asialla

- Teksti: Dmitri Gletshikov
– Kaukolan srk:n katekeetta ja lapsityöntekijä
- Suomennos: Miina Makkonen
- Kuvat: Seurakunnan arkistosta

Laatokan länsirannalla Kaukolassa maisemaa hallitsee jyrävä punatiilinen luterilainen kirkko. Päällisin puolin rakennus on parhaat päivänsä nähnyt, mutta seinien sisäpuolella toimii vireä Inkerin kirkon seurakunta, joka tekee työtä koko paikkakunnan parhaaksi. Erityisesti seurakunnassa satsataan lapsiin.



Kaukolan kirkkoherra Viktor Ruzhinskiin takana alttarimaalaus "Pyhä pienokainen".



Seurakunnan monipuolinen lapsityö tavoittaa koko kylän lapset.

Kaukola - venäjäksi Sevastjanovo - sijaitsee Karjalankannaksella alueella, joka kuului Suomelle ennen sotia. Nykyinen Kaukolan luterilainen kirkkorakennus lieenee jo viides ja se valmistui vuonna 1933. Talvisodan jälkeen kirkko jäi Neuvostoliitolle, kellot ja irtaimisto vietiin Suomeen. Jatkosodassa kirkon tornin ylin osa tuhoutui suomalaisten pommituksessa. Sodan jälkeen rakennus oli karjasuojana ja varastona. Vuonna 1988 sitä alettiin kunnostaa nuorisotilaksi, jolloin uusittiin katto ja ikkunat.

Yhteisvoimin kappeli kuntoon

Nykyisen luterilaisen seurakunnan lähihistorian alkuna voidaan pitää vuonna 1995 syntynyttä kristittyjen rukousryhmää, jota johti Kaukolan luterilaisen seurakunnan nykyinen kirkkoherra **Viktor Ruzhinski**. Seurakunta rekisteröitiin vuonna 1996.

Seurakunnan kokoontumispaikka on vaihtunut useita kertoja. Kotikokoontumisista siirryttiin vuokratiloihin paikalliseen kulttuuritaloon ennen kuin seurakunta sai kirkkotilan vuonna 2004. Vuonna 2011 vihittiin vanhan kirkkorakennuksen yhteydessä oleva kappeli.

Käyttöönottoa edelsi puolentoista vuoden konservointityö koko rakennuksessa sekä kirkon sakariston kalustaminen kappeliksi jumalanpalvelustarpeisiin. Konservointi ei olisi ollut mahdollista ilman ”Granit-Kuznetshnoje” tehtaan johtaja **Kostritsin** apua. Hänen johtamansa tehdas lahjoitti metallilevyjä ja -kulkimia kirkon ovien ja ikkunanpuitteiden valmistamiseen. Paikallishallinto otti myös osaa töiden rahoittamiseen.

Viime kesänä seurakunta siisti kirkon ympärillä olevan tontin. Varat tähän saatiin yksityishenkilöiden lahjoituksina. Alue aidattiin ja siihen istutettiin puita sekä kukkia. Paikasta tuli hyvinhoidetun näköinen, kaunis ja viihtyisä - sellainen, joka houkuttelee tulemaan kirkkoon.

Aktiivista lapsityötä

Seurakunnan olemassaoloaikana on kastettu ja konfirmoitu kymmeniä ihmisiä ja evankeliumin sanaa on julistettu sadoille. Lasten houkuttelemiseksi Jumalan sanan kuuloon on käytetty monenlaisia työmuotoja. Pyhäkoulu, jossa käy paljon lapsia, on toi-

minut seurakunnan perustamisesta saakka. Sen kautta on jokainen kylän lapsi kuullut evankeliumin Jeesuksesta. Seurakunnassa aktiivisesta toimiva **Valentina Ruzhinskaja** on myös pitänyt muutaman vuoden ajan lapsille askartelu- ja kokkikerhoa.

Viime vuosien aikana Kaukolan seurakunnassa on aloitettu uusia työmuotoja, kun kuntoilu ja liikunta on alkanut kiinnostaa lapsia. Seurakunnalla on välineitä jääkiekon pelaamiseen, hiihtämiseen ja pyöräilyyn. Niiden harrastamiseen kutsutaan mukaan kaikkia halukkaita lapsia kylältä.

Äänettömien äänitorvi

Seurakunnalle on tullut tärkeäksi asiaksi puolustaa vielä äitinsä kohdussa olevia avuttomia ja äänettämiä lapsia. Asiaan vaikutti taiteilija **Petri Niemelän** maalaama alttaritaulu ”Pyhä pienokainen”, joka hankittiin seurakuntaan viime vuonna. Käskey ”älä tapa” koskee yhtäläillä häntä, joka ei ole vielä syntynyt, eikä välttämättä sovi niiden pelokkaiden naisten ja miesten elämän suunnitelmiin, joilta kuitenkin puuttuu Jumalan pelko.

Seurakunnassamme opetetaan, että abortti on vastoin Jumalan tahtoa ja siitä on väistämättömät seuraukset sekä yksityisten naisten ja miesten elämässä että yhteiskunnassa, joka hyväksyy ja sallii abortit. Samalla julistetaan Jumalan lupaamaa anteeksiantoa kaikille rikkomuksiaan katuville. Jumala siunaa perheitä, joissa eletään uskollisesti ja kasvatetaan lapsista kunnollisia yhteiskunnan jäseniä. Tälle teemalle on omistettu kuukausittaiset perjantai-jumalanpalvelukset.

Yhteisen hyvän puolesta

Oman kirkkotilan ansiosta seurakuntalaiset tuntevat ylpeyttä uskostaan ja ovat saaneet rohkeutta tunnustaa Kristusta ja kuulumistaan luterilaiseen kirkkoon. Kappelin valmistuttua paikallisten asukkaiden ja hallinnon suhtautuminen seurakuntaan on muuttunut entistä kunnioittavammaksi.

Seurakunnan kirkkoherra Viktor Ruzhinski on Sevastjanovin alueen koulutoimen edustaja. Hänen kauttaan luterilainen seurakunta on saanut mahdollisuuden pitää esillä paikallisen väestön etuja ja ihmisarvoa. Näin luterilaisten positiivinen ja aktiivinen elämänsäsenne leviää ja tulee tunnetuksi lähiympäristössä.



Länsi-Inkerin rovastikunta

- Hatsinan Pyhän Nikolain seurakunta
- Hietamäen seurakunta
- Jaaman seurakunta (Kingisepp)
- Kolppanan Pyhän Pietarin seurakunta
- Kosemkinan Pyhän Andreaksen seurakunta
- Kupanitsan Pyhän Johanneksen seurakunta
- Lugaan Pyhän Maria Magdalenan seurakunta
- Skuoritsan Pyhän Karariinan seurakunta
- Volosovan seurakunta

MENNYT JA TULEVA LEIKKAUSPISTEESSÄ

Länsi-Inkeri on historiallisesti Inkerin kirkon ydintä, sitä aluetta, johon inkeriläisseurakunnat ennen vainoja keskittyivät. Tänäpäin Länsi-Inkeri on kirkon seitsemästä rovastikunnasta maantieteellisesti pienin. Maalta- ja maastamuutto ovat ravistelleet sitä rajusti viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana. Mihin Länsi-Inkerissä suunnataan katseet?

Hietamäen, Skuoritsan, Kupanitsan ja Kosemkinan seurakuntien historia ulottuu 1600-luvulle aikaan, jolloin Inkerinmaa oli Ruotsin provinssia. Hatsinassa, Kolppanassa, Lugassa ja Jamburgissa (nyk. Kingisepp) luterilaiset seurakunnat syntyivät Venäjän keisarikunnan aikana. Kaiketi vain Volosovan seurakunnan voidaan sanoa syntyneen täysin uutena 1990-luvulla, koska itse kaupunkikin on kehittynyt 1900-luvun jälkipuoliskolla.

Historiallinen perintö

Evangelis-luterilaisen tunnustuksen perinteestä Länsi-Inkerin rovastikunnan alueella todistavat useat vanhojen kirkkojen rauniot ja hautausmaat, joista löytyy hautakirjoituksia suomen ja saksan kielillä, sekä tänä päivänä toimivat kirkot, olivat ne sitten uusia (Kingisepp, Luga, Hietämäki, Volosovo) tai historiallisia rakennuksia, jotka on palautettu käyttöön osittain tai kokonaan.

Historiallinen perintö on samaan aikaan sekä kultakaivos että raskas taakka. Kirkolliset rakennukset, olivat ne sitten hajotettuja, uudelleen rakennettuja tai uusia, ovat totuttu osa maisemaa, johon on Venäjän oloissa ainutlaatuisella tavalla, luonnollisesti sulautettu eurooppalaisen tyyliin luotuja, hallitsevia arkkitehtuurisia elementtejä.

Eräs venäjänkielinen runoilija Ter-

volasta (kylä Skuoritsan kirkon lähellä) on omistanut runonsa maalle, jolla niin venäjän kuin suomenkin kieli kuulostaa omalta. Perinteisten juhlien - joulun, laskiaisen, pääsiäisen ja juhannuksen - vietto otetaan lämpimästi vastaan eri taustoista olevan väestön parissa ja niihin osallistuu myös paikallishallinnon edustajia.

Hatsinassa on kahtena viime vuonna pidetty joulumarkkinat Paavali I:n palatsin edessä sijaitsevalla aukiolla. Nämä markkinat ovat yhdistäneet uuden ja vanhan tavan viettää joulua. Markkinointa avaamaan ja siunaamaan on kutsuttu Inkerin kirkon pastori, joka puheessaan kertoi juhlan merkityksestä.

Inkerin kirkon 400-vuotisjuhla huo-



Juhannusjuhlat ovat perinne Länsi-Inkerin rovastikunnassa. Kesäkuussa 2012 juhlia vietettiin sateisessa säässä Skuoritsan vanhassa parakkikirkossa.

vuosien 2002 ja 2010 välisenä aikana 34 000 hengestä 20 300 henkeen, mikä on 40 %.

Tänä päivänä Venäjältä Suomeen muuttavat eivät kuitenkaan ole pelkästään suomalaisia sukujuuria omaavia, vaan myös muita kansallisuuksia. Valintansa he ovat tehneet suomalaisesta kulttuurista ja kielestä, elämäntavasta, terveydenhuollon mahdollisuuksista, koulutussysteemistä ja sosiaaliturvasta saamansa käsityksen pohjalta.

Näissä oloissa Länsi-Inkerin rovastikunnan maalaispaikkakuntien seurakunnat väistämättä pienenevät jäsenmäärältään. Tilannetta pahentaa ongelma kulkuyhteyksissä kylien välillä, mikä tekee vaikeaksi pääsyn sunnuntain jumalanpalvelukseen, erityisesti iäkkäiden seurakuntalaisten kohdalla.

Länsi-Inkerissä on tarvetta liikkuville pastoreille, jotka voisivat käydä sairaiden ja vanhusten luona pitämässä jumalanpalveluksia kotioiloissa seuranaan avustajia ja diakoniaryhmien jäseniä. Toisaalta kaupungeissa - Kingiseppissä, Lugassa, Hatsinassa ja Volosovassa - sijaitsevilla seurakunnilla on hyvät tulevaisuuden näkymät työlle lähietäisyydellä asuvien paikallisten asukkaiden parissa.

Länsi-Inkerissä on tarvetta liikkuville pastoreille

mioitiin joidenkin kuntien kalentereissa ja sitä vietettiin näyttelyiden, konserttien ja konferenssien muodossa. Tilaisuuksia pidettiin seurakuntien lisäksi myös museoissa ja kulttuurikeskuksissa. Tämän vuoden lokakuussa vietetään Kolppanan opettajaseminaarin 150-vuotisjuhlaa Hatsinassa ja Kolppanassa.

Tyhjenevä maaseutu

Venäjällä maaseudun väestö jättää kotipaikkakuntansa ja muuttaa kaupunkeihin. Länsi-Inkerissä tällainen muuttoketus on Pietari.

Toinen tekijä on Suomeen muutto. Inkerin Liiton puheenjohtaja **Aleksandr Kirjasen** antamien tietojen mukaan venäjänsuomalaisten määrä on pienentynyt



Hatsinan seurakunnalla on korkeatasoinen kuoro, joka esiintyy erilaisissa juhlissa.

Ilosanomaa kaikille

Kielen suhteen on mielestäni välttämätöntä toimia kahdella kielellä pitämättä hinnalla millä hyvänsä kiinni suomen kielen säilymisestä, mutta myöskään siirtymättä kokonaan venäjän kieleen. Yleismaailmallisen kirkollisen saarnan luonteen ja suomalaisten juurten muiston oikeanlaisen yhdistämisen pitäisi auttaa Inkerin kirkkoa säilyttämään asemansa Venäjän perinteisenä tunnustuskuntana.

Erityistä huomiota tulee kiinnittää työhön niiden ihmisten parissa, joita kiinnos-

taa Länsi-Inkerin menneisyys; sen muistomerkit, hautausmaat sekä kulttuurinen ja hengellinen perintö. Tähän ryhmään tulee suhtautua lojaalisti ja yhteistyöllä. On kuitenkin painotettava, että ilosanoma, jota Kristuksen kirkko julistaa, on tarkoitettu kaikille.

Teksti: Pavel Krylov – Länsi-Inkerin lääninrovasti

Suomennos: Miina Makkonen

Kuvat: Kristiina Paananen

Kosemkinan seurakunta kokoon-tuu pienessä huoneessa Pyhän Andraaan kirkon etuosassa.

Kirkkoherra ja Länsi-Inkerin lääninrovasti Pavel Krylov kas-taa Skuoritsan kirkossa uuden seurakuntalaisen.



Rovastikunnat tutuiksi TAIVASTA KOHTI MATKA VIE



Karstalan kylässä asuneen inkeriläisen Maria Parfejevan siunasiivat haudan lepoon helmikuussa kirkkoherra Väinö Kuosti ja pastori Jukka Paananen. Etualalla Marian puoliso Aleksander Parfejev.

Länsi-Inkerin lumivalkeiset pelot kimaltelevat sydäntalven auringossa, kun saattoväki veisaa Maa on niin kaunis -virttä suomeksi ja venäjäksi. **Maria Parfejeva** siunataan kotikylässään haudan lepoon.

Maria o.s. Penttinen syntyi Kreplan kylässä inkeriläiseen kotiin melkein 82 vuotta sitten. Inkeriläis-venäläinen aviomies **Aleksander Parfejev** löytyi naapurikylästä Karstalasta, johon nuoripari asettui asumaan. Perheeseen syntyi yksi tytär.

Parfejevit olivat ahkeria. Maria piti kodin aina puhtaana ja siistinä. Hänen näppäriässä käsissään valmistui herkkulisia piirakoita, joita ystävät ja naapurit yhä muistelevat. Aleksander oli taitava puuseppä.

Koti avoinna Jumalan sanalle

Hietämäen kirkkoherra **Väinö Kuosti** on kotoisin Korotsan kylästä, läheltä Karstalaa. Väinön äiti ja Maria olivat ystäviä keskenään. Parfejevit auttoivat

Kuostin perhettä, jossa oli monta lasta ja elanto tiukilla. Väinö oli Marialle ja Aleksanderille kuin oma poika.

Karstalan ja lähialueiden inkeriläiset kokoontuivat Neuvostoliiton aikana hengellisiin kotikokouksiin Väinö Kuostin kotitaloon. Kun Väinön äiti kuoli vuonna 2003, hengellisiä tilaisuuksia alettiin pitää Marian ja Aleksanderin kotona.

Monet kerrat on Parfejevin talossa kuultu Jumalan sanaa, veisattu virsiä – Maria aina suomeksi – ja nautittu pyhää ehtoollista. Seurojen päätteeksi pöytään kannettiin kaunis teekalusto ja emännän valmistamat tarjottavat.

Marian terveys heikkeni pikku hiljaa, kunnes muutama vuosi sitten hänellä ei enää ollut voimia ottaa vastaan seuravieraista. Tänä vuonna, tammikuun lopussa, Marian ajallinen taival päättyi omassa kodissa, tyttären käsivarsilla.

Uusia versoja

Viimeiset jäähyväiset Marialle on jätetty. Hautajaisvieraat siirtyvät haudalta

kävelleen vainajan kotiin, jossa odottavat aviopuoliso ja juhlavasti katetut pöydät. Ruokailun lomassa muistellaan vainajaa ja menneitä vuosia. Ilmassa on kaipausta ja kiitollisuutta.

Vanhoista seuravieraista paikalla on vain kaksi. Yksi ei ole päässyt tulemaan, muut ovat kuolleet. Näinkö hyvä perinne lopullisesti päättyy, kun vanha sukupolvi kuolee?

Tyttären apuna hautajaisjärjestelyissä on kaksi nuorta naista. He kertovat, että äiti kävi vielä eläessään Parfejevilla seuroissa. Tyttäret ovat käyneet joskus Pietarissa Pyhän Marian kirkossa. Väinö Kuosti tokaisee, että seuroja voitaisiin jatkaa jonkun kotona niin kuin ennen. Sisarukset ja Marian tytär ilahtuvat. Jätämme heille yhteystietomme ja kirkkomme lehtiä. Nuorempaa sukupolvea ei saa unohtaa.

Teksti ja kuvat: Kristiina Paananen



Serafima Tshernyseva: *“Lasten ja nuorten palveleminen on minulle suuri siunaus”*

21-vuotias Serafima “Sima” Tshernyseva opiskelee viidettä vuotta Pietarissa ja valmistuu tänä keväänä laivanrakennusinsinööriksi. Opintojensa ohessa hän on työskennellyt noin kaksi vuotta Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön toimikunnassa. Reilun vuoden ajan hän on keskittynyt erityisesti lapsi- ja nuorisotyön tukemiseen Länsi-Inkerin rovastikunnassa, Kingiseppin ja Lugan seurakunnissa.



Jaaman seurakunnassa kasvaneet rippikoulukaverit Sima (vas.) ja Mas-ha Kingiseppissä syksyllä 2008.

- Teksti: Sima Tshernyseva
- Kuvat: Kristiina Paananen, lapsi- ja nuorisotyön arkistot
- Suomennos: Miina Makkonen/Kristiina Paananen



Jaaman seurakuntaan on jälleen muodostumassa nuorten ryhmä.



Ylä- ja alakuvassa Lugan seurakunnan pyhäkoululaisia.

Sima auttoi jo nuorempana Jaaman seurakunnan pyhäkoulussa. Kuva pääsiäiseltä 2007.

Musikaalinen Sima on esiintynyt Inkerin kirkon erilaisissa kokoonpanoissa.

Olen syntynyt ja kasvanut Kingiseppissä. Ensimmäisen kerran kuulin Jeesuksesta lastentarhassa, kun Suomesta tulleet vieraat kertoivat adventin aikana Vapahtajan syntymästä, lauloivat Jeesuksesta ja antoivat lahjoja.

Pyhäkoulua kävin Inkerin kirkkoon kuuluvassa Jaaman seurakunnassa. Vähän vanhempana osallistuin nuorten toimintaan ja kävin rippikoulun. Vuonna 2008, kun olin 17-vuotias, seurakunnassamme työskennellyt lähetystyöntekijä **Jukka Paananen** lähetti minut nuortenleirille Kelttoon. Sydämeni avautui siellä Jumalalle ja siitä alkoi aktiivinen uskonelämäni.

Kutsu palvelemaan

En osannut aluksi ajatella, että voisin itse tehdä jotakin evankeliumin leviämisen hyväksi. Kului pa-

ri vuotta, kunnes Jumala antoi minulle pienen tehtävän: Petroskoissa työskentelevät **Aleksei ja Nadezhda Krongolm** pyysivät minua avuksi lastenleirille Karjalaan. Sitten eräänä iltana Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön johtaja **Veronika Shutova** soitti ja tarjosi työtä toimikunnasta.

Kaikki ei työssä aina onnistu, mutta Jumala kannattelee ja siunaa erilaisin tavoin. Olen kiitollinen työtovereistani. Erityisesti iloitsen siitä, että meillä on yksi ja sama päämäärä: palvella lapsia, nuoria, kaiken ikäisiä ja siten palvella itse Kristusta.

Nuorteniltoja ja pyhäkoulua

Pääosa työstäni on Länsi-Inkerin rovastikunnan lapsi- ja nuorisotyön tukemista kahdessa seurakunnassa. Lauantaisin avustan nuortenilloissa Kingiseppissä ja sunnuntaisin pyhäkoulussa Lugassa.

Iloitsen siitä, että Jaaman seurakunnassa vähitellen on taas muodostumassa pysyvä joukko nuoria. On ihmeellistä, miten Jumala yhdistää eri-ikäisiä ja eri tavalla ajattelevia ihmisiä elämään ja toimimaan yhdessä.

Jumala antaa minulle jatkuvasti ihmettelyn aiheita myös Lugan työssä. Lapset ovat siellä erityisiä. Lähes kaikki kasvavat yksinhuoltajaperheissä tai kokonaan ilman vanhempia. On hienoa, että he voivat saada seurakunnassa edes hiukan sitä rakkautta, jota ilman jäävät kotona.

Suuri esimerkki kärsivällisyydestä on Lugan seurakunnan pastori **Igor Sherbaha**. Jumala on antanut hänelle paljon rakkautta näitä lapsia kohtaan - erityisesti niissä tilanteissa, joissa he käyttäytyvät huonosti. Joidenkin lasten vanhemmatkin saattavat pilkata heidän uskoaan, mutta kiitos Jumalalle, lapset silti tulevat seurakuntaan sydämet palaen Jumalan puoleen.



Inkerin Kirkko -lehti vuonna 1993:

”INKERIN KIRKKO ON KASVANUT RÄJÄHDYSMÄISESTI”

Kuvat: Inkerin kirkon arkistot

Näin otsikoi lehtemme kaksikymmentä vuotta sitten uutisen, jossa kerrottiin uudelleen rekisteröityneen Inkerin kirkon ensimmäisestä kirkolliskokouksesta. Historiallisessa kokouksessa tehtiin useita kauaskantoisia päätöksiä. Yksi niistä oli suomalaisen rovasti Leino Hassisen kutsuminen Inkerin kirkon piispaksi.

Inkerin Kirkko 2 (6)/1993 kuvaa ensimmäisen kirkolliskokouksen tunnelmaa: Inkeriläisille kokous oli merkittävä. Tunnelma niin seurakunnissa kuin edustajienkin keskuudessa oli innostunut. Inkeriläisille tuntui olevan innostava ja jossain mielessä käsittämätönkin ajatus, että he vihdoinkin voivat itse päättää oman kirkkonsa asioista. Demokratia on käsite, jossa niin inkeriläiset kuin suomalaisetkin saavat kasvaa.

Uuteen itsenäiseen alkuun

Inkerin kirkko julistautui itsenäiseksi vuoden 1992 alusta lähtien. Tarkoitus oli pitää kirkolliskokous saman vuoden maaliskuussa ja piispanvaali toukokuussa, mutta aikataulu venyi. Kirkolliskokous pidettiin 19.-20.3.1993 Kelton uudessa kirkossa. Paikalla oli Inkerin kirkon 26:sta seurakunnasta kaksi edustajaa kustakin sekä 17 työntekijää. Kokousta johti johtava pastori Aarre Kuukauppi.

Rovasti Leino Hassinen kiteytti avauspuheessaan Inkerin kirkon siihen astisen toiminnan suhteessa yhteiskuntaan:

- Inkerin kirkko ei ole ollut koskaan lähes 400-vuotisen historiansa aikana niin itsenäinen kuin nyt. Aikaisemmin se on toiminut osana Ruotsin kirkkoa, venäläisen hallinnon alaisena tai sitten

Inkerin kirkon ensimmäinen kirkolliskokous yli kuuteenkymmenen vuoteen pidettiin maaliskuussa 1993 Kelton kirkossa. Vas. johtava pastori Aarre Kuukauppi, kokouksen puheenjohtaja rovasti Leino Hassinen ja sihteeri Marja-Liisa Aarnio.



osana saksankielistä luterilaista kirkkoa Koskaan aikaisemmin Jumalan kansa ei ole vaeltanut siinä maastossa missä me nyt: 1990-luvun Venäjällä, marxismileninismien jälkeisessä yhteiskunnassa. Tässä tilanteessa emme voi kopioida isien ja äitien neuvoja, kirkon aikaisempia ratkaisuja.

Ilmassa oli pohdintaa siitä, missä määrin Inkerin kirkon on hyvä ottaa mallia Suomesta.

- Inkerin kirkon ei tule niellä sellaisenaan kaikkia Suomen kirkon tekemiä ratkaisuja, vaan meidän on annettava aikaa itsellemme kasvaa kirkkona omaan, itsenäiseen teologiaan. Vasta tuolloin kykenemme tekemään itsenäisiä päätöksiä, joiden takana myös pystymme seiso- maan, osallistujat painottivat.

Kansainvälistyminen ja koulutus

Inkerin kirkko halusi olla kansainvälisesti avoin. Niinpä kirkolliskokous teki päätöksen liittymisneuvottelujen aloittamisesta Luterilaisen maailmanliiton, Kirkkojen maailmanneuvoston ja Euroo-

pan kirkkojen konferenssin kanssa.

Toinen merkittävä, tulevaisuuteen vahvasti suuntaava päätös liittyi koulutukseen.

Yksi Inkerin kirkon polttavimmista ongelmista on ollut koulutettujen työntekijöiden puute. Nyt tähän ongelmaan on tulossa valoa, sillä kirkolliskokous teki päätöksen Kirkon koulutuskeskuksen perustamisesta. Kirkkohallituksen aiemmin tekemän päätöksen mukaan Espoon seurakunnilta saatavien rakennuslahjoitusten sijoituspaikaksi tulee Kelto, jonne myös Kirkon koulutuskeskus toistaiseksi perustetaan.

Kirkko tarvitsee piispan

Inkeriläisten odottama päätös oli piispan viran täyttäminen. Kirkolliskokous päätti yksimielisesti kutsua piispakseen suomalaisen rovestin, teologian lisensiaatti Leino Hassisen. Hassinen on palvellut Inkerin kirkkoa vuodesta 1989 lähtien useassa eri tehtävässä ja oppinut tuona aikana tuntemaan kirkon elinolosuhteita ja sen työntekijöitä.

- Työ Inkerin kirkossa on mittava. Tär-

"Nöyryyttä ei ole se, että sanoo: ei minusta ole ja vetäytyy syrjään. Nöyryyttä on se, että tuntee riittämättömyytensä ja sanoo siitä huolimatta: minä yritän, tulen mukaan.", kirjoittaa kirjassaan Leino Hassinen (oik.), joka vihittiin Inkerin kirkon piispaksi keväällä 1993. Vihkimisen toimitti Viron kirkon arkkipiispa Kuno Pajula (vas.).



Piispa Leino Hassisen läksiäisiä vietettiin Pyhän Marian kirkossa jouluna 1995. Vikaari Aarre Kuukauppi ojensi kantoraketiksi itseään verranneelle piispa Hassiselle Inkerin kirkon läksiäislahjana puusta veistetyyn Sputnikin, jonka sisällä on Hyvä Paimen lampaineen.



Lääninrovasti Leino Hassinen piti 11.5.1991 Hietämäen seurakunnan ensimmäisen jumalanpalveluksen 53 vuoteen. Hassisen vieressä vasemmalla diakonissa Helvi Simonen Suomesta.



keintä on vahvistaa seurakuntia hengellisesti, jotta ihmiset uskaltaisivat elää tässä jälkimarxilaisessa yhteiskunnassa kristittyinä. Toinen tärkeä tehtävä on luoda Inkerin kirkosta yhtenäinen kirkko, jonka kaikki seurakunnat kokevat omakseen, Hassinen kommentoi tulevia haasteitaan.

Hassisen suostumusta piispaksi edelsi epärointi ja vakava pohdinta siitä, miten järkevää olisi vielä 68-vuotiaana tarttua uuteen, vaativaan toimeen. Mutta kuten hän itse vuosien ajan oli muille opettanut: "Kristityn on kuluttava siinä, missä tarvitaan, eikä hakeuduttava sinne, missä on mieluisaa."

- Ehdotin kuitenkin, että harkittaisiin vanhaa kirkollista käytäntöä, jossa piispanvirkaa hoitaa tilapäisesti ns. moderaattori. Siihen Aarre Kuukauppi tuumasi ykskantaan: "Kuule, Leino, mei mummot ymmärtää paremmin separaattorin kuin moderaattorin. Mut sen hyö tietää, mikä piispa on; eikä sitäpaitsi kirkkojärjestys tunne mittaa moderaattoria, piispan kylä." Siinä vaiheessa minun generaattorini lakkasi tuottamasta vastaväitteitä.

Piispallinen kantoraketti

Sortavalassa syntynyt Leino Hassinen vihittiin Inkerin kirkon piispaksi 23.5.1993 Kelton kirkossa. Läsä oli noin 800 ihmistä. Vihkimyksen toimitti Viron kirkon arkkipiispa Kuno Pajula, joka paria vuotta aikaisemmin oli ollut rohkaisemassa Inkerin rovestikuntaa irtottautumaan Viron kirkosta ja itsenäistymään omaksi kirkokseen.

Saarnassaan vasta vihitty piispa kuvasi tehtävänsä avaruustermein:

- Olen – tietysti yhdessä toisten kanssa – kantoraketti, jonka tehtävänä on auttaa Inkerin kirkko radalleen ja sitten pudota avaruusromuna Suomeen Kantoraketista ei kysyt, kuinka kauan se paloi, vaan paloiiko se kyllin voimakkaasti niin, että satelliitti pääsi radalleen.

Inkerin kirkon nykyinen piispa Aarre Kuukauppi sanoo olevansa tyytyväinen, ettei piispaa aikoinaan ryhdytty valitsemaan omasta joukosta. Aarre Kuukaupin mielestä piispa Leino Hassinen ja kirkon pääsihteerinä toiminut Isto Pihkala suuntasivat kirkon kehitystä hyvin oike-

aan suuntaan.

- Kun Leino Hassisesta tuli piispa, hän julkaisi asiakirjan nimeltä "Inkerin kirkon kompassi", jossa sanottiin, että kirkon täytyy työskennellä yhteiskuntamme elämässä kaikkiin suuntiin. Kirkon on reagoitava, vastattava, se ei saa takertua suomalaisuuteensa tai johonkin muuhun ominaisuuteensa, vaan sen on oltava avoimena täydet 360 astetta. Tämä oli omalla tavallaan vaikea prosessi, joka kesti pitkään, kymmenisen vuotta. Onneksi kirkon näyn toteuttaminen yhteiskunnassamme alkoi jo edeltäjäni aikana, Kuukauppi iloitsee.

Teksti: Kristiina Paananen

Kuvat: Inkerin kirkon arkistot

Lähteinä käytetty Inkerin Kirkko -lehteä 2(6)/1993 sekä Leino Hassisen teosta Idän uusi aamu (Karisto Oy 1997), joista myös tekstissä olevat lainaukset.



Neuvostoliittolaiselle laulaja-runoilija-näyttelijä Vladimir Vysotskille (1938-1980) omistetut dokumenttielokuvien festivaalit pidettiin 11. kerran Koshalinin kaupungissa Puolassa. Festivaalit päättyivät palkintojenjakoon 21.1.2013.

Inkerin kirkon taholta festivaaleilla esitettiin dokumenttielokuva ”Vladimir Vysotskin muistoja: luterilainen näkökulma”. Elokuva voitti ensimmäisen palkinnon ja sai lisäksi Grand Prix -pääpalkinnon. Elokuvan on tehnyt Moskovan Pyhän Kolminaisuuden seurakunnan kirkkoherra Igor Alisov.

Vladimir Vysotski –museon johtaja **Margareta Zimna** oli sattumoisin löytänyt elokuvan Internetistä ja ehdotti kilpailuun osallistumista. Luterilaisen pastorin amatöörfilmi ohitti suurella äänimäärällä muut kilpailuun osallistuneet elokuvat, joiden joukossa oli myös ammattilaisten tekemiä filmejä. Sekä kirjallisuuden ammattilaiset että tavalliset katsojat olivat erittäin ihastuneita elokuvan kristilliseen näkökulmaan sekä sen antamaan tarkkaan informaatioon runoilijan luomistyöhön liittyneistä tapahtumista.

*Onnitlemme pastori
Igor Alisovia
hienosta saavutuksesta!*

Tilaa Inkerin kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin.

Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuoden 2013 alusta jatkuvana tilauksena 19,95e Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,95 e. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hintaa Suomeen 25,95 e)

Tilauksen maksaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni: _____

INKERIN
KIRKKO
1/85/2013



www.inkerinirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija
Inkerin evlut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino: Saarijärven Offset

Painosmäärä: 2500
Rek.numero: 77-9428
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa:
Maalis-, kesä-, loka- ja joulukuussa.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä
vastaavalle toimittajalle edellisen kuun
alkuun mennessä.

Toimituksen osoite
Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinirkko.fi

Toimituksen postiosoite
Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat
Suomeen ja Venäjälle:
Jatkuva tilaus 19,95 e
Tilauksen muihin maihin 25,95 e.

Venäjänkielisen lehden voi tilata
erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle
25,95 e. Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi
Kuva: Kristiina Paananen



Inkerin kirkon jumalanpalveluksessa pappi joskus kirkollisten ilmoitusten yhteydessä lukee jonkun seurakuntalaisen yhden tai useamman kuolleen omaisen nimet sekä syntymä- ja kuolinajat. Tämän jälkeen lauletaan virsi seisaaltaan. Lopuksi pastori lausuu raamatunjakeen tai rukouksen. Jumalanpalveluksen päättyttyä omaisiaan muisteleva joskus jakaa suklaakonvehteja muulle seurakunnalle. Kyse on niin sanotusta jälkimuistosta.

Katolisen kirkon oppiin sisältyy mahdollisuus rukoilla vainajien puolesta ja helpottaa heidän osaansa kuoleman jälkeen. Ortodoksisen kirkon oppi kuolemanjälkeisistä tapahtumista perustuu Pyhän Feodoran näkyyn. 700-luvulla elänyt Feodora näki näyssä kuolleen hengellisen isänsä Vasilin sekä oman kuolemansa. Enkelit saattoivat hänet maasta taivaaseen ja suojelivat vastaantulevilta pahoilta hengiltä. Kahdesti hänet vietiin Jumalan tarkasteltavaksi – kolmantena ja neljäntenäkymmenentenä päivänä kuoleman jälkeen. Pikku hiljaa Feodora kohosi korkeuksiin kulkien koettelemuksesta toiseen kuin läpi tulliasemien.

Feodoraa saattavat enkelit kantoivat aarrearkkia. Siinä säilytettiin isä Vasilin rukouksia ja hyviä tekoja, joita tämä oli tehnyt paljon enemmän kuin hänen itsensä pelastamiseksi tarvittiin. Niinpä eri tulliasemilla enkelit ottivat arkusta tarpeellisen määrän Isä Vasilin hyviä tekoja täyttämään Feodoran puutteita. Tämä yksityiskohta vastaa katolisen kirkon oppia, jonka mukaan pyhien hyvät työt voivat sovittaa muiden ihmisten tekemiä syntejä.

Feodoran näystä on peräisin ortodoksien käytäntö rukoilla vainajan puolesta kolmantena ja neljäntenäkymmenentenä päivänä. He uskovat, että rukoukset, kolehdit ja erilaiset hyvät työt, joita ihminen tekee kuolleen muistoksi, vaikuttavat edullisesti hänen sielunsa tilaan iankaikkisuudessa. Nämä käsitykset ilmestyivät kirkon historiaan 500-luvulla ja puhkesivat kukoistukseen keskiajalla. Raamatussa ei tällaisesta lue sanaakaan, ei myöskään kirkkoisien kirjoituksissa.

Jälkimuisto –perinne



Luterilaisen kirkon oppi ihmisen pelastuksesta on selkeä: yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen kautta. Hyvät teot ovat uskon tuottamaa hedelmää. Raamattu ei opeta meitä rukoilemaan vainajien puolesta. Martti Luther hylkäsi sen paheellisenä käytäntönä reformaation aikana. Hän jätti vain hyvän tavan muistaa kuolleita. Tämä tapa välittyikin kaikkiin luterilaisiin kirkkokäsikirjoihin ja on ollut myös Inkerin kirkon kirkkokäsikirjassa vuodesta 1617 asti.

Inkerin kirkossa luetaan viikon aikana kuolleitten seurakuntalaisten nimet tai niiden nimet, joita ei ole koskaan aikaisemmin kirkossa muistettu. Käytännössä lisäksi luetaan myös niiden nimet, joiden kuoleman vuosipäivä on lähellä. Tapa lienee lähtöisin ortodoksisesta ympäristöstä, jonka keskellä Inkerin kirkko toimii. Sitä pidetään hyväksyttävänä, luonteeltaan sielunhoidollisena käytäntönä. Kun omaiset muistelevat kuolleitaan, he samalla todistavat, että Jumalalle ei ole olemassa kuolleita, Hänelle kaikki ovat eläviä. Tämä antaa toivon pikaisesta jälleennäkemisestä kaikkien niiden rakkaitten kanssa, joista on jouduttu ajassa eroamaan.

Vainajien muistaminen palvelee todistuksena siitä, että on olemassa maanpäällinen, vielä taisteleva kirkko, joka tähyää taivaasiin, ja Taivaallinen Kirkko, jossa nyt ovat kaikki Jumalan lapset. Meitä erottaa vain näkymätön raja, kuolema, jonka läpi me elävimme kerran menemme, ja yhdistymme Taivaalliseen Kirkkoon.

Jos elämme, elämme Herran omina, ja jos kuolemme, kuolemme Herran omina. Elämmepä siis tai kuolemme, me kuulumme Herralle. Juuri sitä vartenhan Kristus kuoli ja heräsi elämään, että hän olisi niin kuolleiden kuin elävienkin Herra. (Room. 14:8-9)

Teksti: Ivan Hutter – Kelton seurakunnan pastori

Suomennot: Anu Saari

Kuva: Kristiina Paananen



Kuva Kristiina Paananen

Soi kunnia ja kiitos

Melchior Vulpius 1609

Soi kunnia ja kiitos
nyt kuninkaallemme,
se raikuu lasten suusta
Daavidin Pojalle.

Soi riemu luomakunnan,
ylistys enkelten,
kun Luoja saapuu maahan,
näin nöyrä, hiljainen.

Ja Israelin kansa
nyt palmunoksillaan
tervehtii kuningasta
ja laulaa kiitostaan.

Oi terve, auttajamme,
kärsivä Messias
ja orjantappuroilla
kruunattu kuningas!

Laulamme hoosiannaa,
tahdomme kumartaa
anteeksiantamuksen
ja rauhan valtiikkaa.

Virsi 60